

גיליון 84

ינואר 2022 • שבט ה'תשפ"ב

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

דָּרָה: מְקוּרָה

טל ארליכמן
שני בכר-אזולאי
רויטל גולדשמיד
גל גורליק
יבחר גנאור
שחף ויאר
ישי ויסמן

תות הרמס סאטורי
נטלי יצחקי
מיכל סנונית

גיליון 84 מתחיל...

"החיים הם מה שקורה כשאנחנו עסוקים בלכתנן דברים אחרים", כתב ג'ון לנון בשירו. ואכן, הרבה דברים שמשנים את מסלול החיים מתרחשים במקרה, בלי תכנית או כוונה מראש.

קשר עמוק שנוצר מהיכרות אקראית, אירוע קצר שפלש ושינה את סדר היום כולו, גילוי שנחשף בתגובת שרשרת של מקרים חסרי הסבר.

בגיליון זה תוכלו לקרוא על מקרים קטנים כאלה, שמשנים את המסלול הגדול של החיים, ואולי להבין משהו גם על החיים הארוכים שבהם אנחנו שבוים אחר כך בניסיון להסביר את ההיגיון של מה שקרה.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון, עמליה ויניק

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירת, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת היצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליצר השנות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

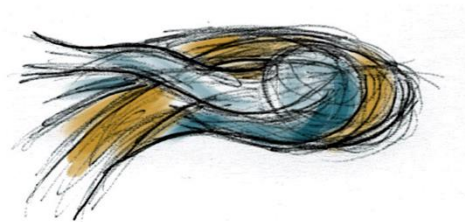
ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

בְּעוֹד שְׁלֹשׁ דְּקוֹת חֲמֵשׁ וְעֶשְׂרִים לְפָנוֹת בְּקָר
הַגּוֹף שְׁלִי הַעִיר אֶת עֲצָמוֹ בְּטָרֵם עַת
אֲנִי מוֹשֶׁכֶת בְּזַנְבוֹ שֶׁל הַזְּמַן
מְנַסֶּה לְהֵאָט אֶת סִיכּוּב פְּדוּר הָאָרֶץ
עַד שֶׁיַּעֲצֵר פֶּחַ הַמְּשִׁיכָה
וְנִתְגַּלְגַּל זֶה עַל זֶה
בְּמִקְרָה

אוּ שְׁלֹא בְּמִקְרָה.

לְאִנְשֵׁים מְכָרִים יֵשׁ נְשָׁמָה אֲדָמָה,
מֵעֲטָפֶת לְבָנָה סְבִיבָה.
הִיא צְחוּרָה - דָּם בְּנֵי הָאֲצֵלָה.
כִּרְשָׁל רְטוּט מְכָר.
לְאִנְשֵׁים רְחוּקִים יֵשׁ נְשָׁמָה בְּתַנּוּעָה.
כִּזְאוֹת שְׁכַמְעֵט אֵי אֲפֹשֶׁר לְהִכְחִין בָּהּ.
לְאִנְשֵׁים זָרִים נְשָׁמָה שְׁקוּפָה.
כִּזְאוֹת בְּהִירָה, מְרָאָה.
אֲפֹשֶׁר לְרְאוֹת דְּרָכָה הַפֶּל:
אֵת הָאִנְשֵׁים בְּעֵלֵי הַנְּשָׁמָה הָאֲדָמָה
וְאֵת הַנְּשָׁמוֹת בְּתַנּוּעָה.
כִּף מִתְמַלֵּא הַשְּׁקוּפָה כְּרְטוּט צָבֵעַ.
וְהוֹפֵף דְּרוֹךְ מְקֵרָה לְכָל הָאֲכַעֲצִים בְּעוֹלָם.

זה כמו דפוס בתוך דפוס בתוך דפוס. לולאה אינסופית של טריגרים לחוויות עבר, חלומות שנשזרים במציאויות וירטואליות וגשמיות והופכים את האופק למטושטש, לרחוק. העתיד מסתתר מאחורי מעטה עננים כמו שמלת שבת מילדות של מישהי אחרת, עם בית רחבידיים, גינה, בורקסים במקרר וחטיפים בארון.

הילדות שלי חוזרת אליי. אבא מקריא לי דון קיחוטה לפני השינה. מספר לי על אלים ביוון העתיקה. על אולימפוסים וגלקסיות ועל המבנה העצבי של העין. איך אנשים יכולים להצמיח שיניים וגפיים, אם רק ירצו בזה ממש חזק. הכול אפשרי. הכול אפשרי. אבל היום הוא בן 62, יושב בתוך האייפון שלו וקורא על גלגול נשמות עד ארבע לפנות בוקר במקום ללכת לישון ולקום לעבודה כמו כולם.

הימים מתערבבים. הדיכאון מתפשט כמו וירוס בתוך הגוף. פעם זה היה החלום שלי. להיות לבדי בתוך מיטה גדולה בתוך עיר גדולה שבה לא גדלתי, אחרי שעבדתי כל היום בתוך מכונה של כסף גדול. איזה מין חלום זה לעבוד למען חלומות של אחרים?

יש ימים שאני מתעוררת אל תוך רעש בלתי פוסק ואני בשקט. הראש שלי שקט והלב גם. כמו בים במקסיקו אני שוכבת מהצד על החוף וצופה בחיים של אנשים אחרים מתנגשים זה בזה כמו כוכבים רחוקים. כמו מלחמות שאינן נוגעות לי. התהליכים מעגליים. המעשים צפויים. ההתפתחות נדושה. ואני עדיין בתוך איזושהי מיטה, בתוך איזושהי עיר, בתוך איזושהי מדינה, בתוך איזושהו יקום, בתוך איזושהו כאוס. השמות מתחלפים, הצבעים של השער גם, השפות, המנגינות של הצחוק, אבל הדפוסים נותרים בעינם. הם תמיד איתי, בכל מקום שאפנה אליו. מוטיבים קבועים, כמו מקצב שמכתיב מנצח פדנט לחברי תזמורת יִרְאִים, כמו מבנה של סדרה בנטפליקס. ואין יציאה מהמבוך הזה בינתיים.

ביום שלפני האושר

ביום שלפני האושר

יִרְדְּתִי לִים.

שְׁקַעְתִּי אֶת אֶצְבְּעוֹתַי בְּחוּל

וְאִמְרָתִי לְעֶצְמִי שֶׁהִפֵּל עוֹמֵד לְהִשְׁתַּנּוֹת

וְשׁוּם דְּבָר כְּכֹר לֹא יִהְיֶה

כְּפִי שֶׁהָיָה.

מְחַר, אִמְרָתִי לְעֶצְמִי, יִסּוֹג הַיָּם

וְהִשְׁמַשׁ תִּהְיֶה רַכָּה וּבְהִיָּה וּמִנְחָמָה

כְּמוֹ בְּאָרְץ אַחֲרָת,

מֵאֵד רְחוּקָה.

ביום שלפני האושר ותרתי על הטינות,

הפִּכְתִּי אֶת הַכִּיּוֹסִים, רוֹקְנֹתַי אֶת הַכְּעָסִים

וְלֹא הָיָה אֲכַפְתִּי לִי שְׁמִי שֶׁהוּוּ צָעַק עַל מִישֶׁהוּ.

כֹּל זֶה עוֹמֵד לְהִגָּמֵר, אִמְרָתִי לְעֶצְמִי,

ביום האחרון שלפני האושר,

לֹא יָכוֹל לְקִרּוֹת שׁוּם דְּבָר רַע.

וְהַיָּם הָיָה רְגוּעַ,

וְאִנִּי שְׁקַעְתִּי אֶת אֶצְבְּעוֹתַי בְּחוּל.

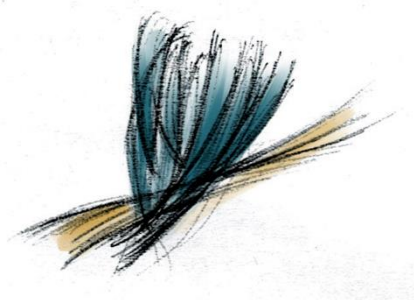
לַעֲת עָרַב גָּאָה הַיָּם.

שְׁבַתִּי הַבִּיָּתָה וְהִפֵּל הָיָה עַל מְקוֹמוֹ.

אִזּוּ יִדְעָתִי שְׁשׁוּם דְּבָר לֹא יִשְׁוֶה

לְרַגַע שֶׁלִּפְנֵי הָאוֹשֵׁר.

וְהִיָּתָה בִּי שְׁמִתָּה גְּדוּלָּה.

”אימא”, קרא יהונתן בציפייה כשפתח את דלת הדירה. ”אני מוכן.”
”מוכן למה?” פקחה מיכל את עיניה, קמטי מצחה החדשים כמעט יצאו מחוריהם.

”שתספרי לי על אבא.”

”מה קרה?” מיכל הניחה את כוס הקפה הרותחת בזהירות על השולחן, והעבירה את ידה בשערה שהלך והלבין בשנים האחרונות.

”ליהי אמרה היום בכיתה משהו שאני לא מפסיק לחשוב עליו. נעמי ביקשה לספר מה היינו בוחרים לעשות אם היו לנו חמש דקות פנויות, וליהי אמרה שהייתה רוצה לדבר עם אימא שלה שמתה בשנה שעברה. לספר לה מה עבר עליה בזמן האחרון.”

באותו רגע נזכרה מיכל בסקירה המוקדמת של יהונתן לפני אחת-עשרה שנים ובטלפון ששינה הכול.

* *

”איפה אתה? נראה לך הגיוני שאני כאן לבדי ואתה יכול להירגע, מזל טוב! יש לך בן והכול בסדר.”

שתיקה נשמעה מצדו השני של הקו.

”גברת טבת?” נשמע קולה של בחורה צעירה.

”כן”, השיבה מיכל, ”מי את? איפה גילי?”

”גברת טבת, אני חושבת שכדאי שתגיעי לפה.”

”איפה זה פה?” שאלה מיכל.

”מיון בית החולים איכילוב.”

”גברת טבת?” ניגש אל מיכל רופא שנראה לה בשנות הארבעים המאוחרות שלו, שערו שחור ומלבין ומשקפיים שחורים דקים על פניו.

”כן”, ענתה והגביהה את עיניה.

”אני ד”ר שלום. ממה שאנחנו מבינים, הטויוטה של בעלך עמדה ברמזור בצומת מעריב כשג’יפ התנגש בה מאחור במהירות גבוהה. הנהג כנראה לא הבחין שהוא מתקרב לרמזור. בעלך סובל מפגיעות רב-מערכתיות קשות ומנותח ברגעים אלו.”

מיכל שמעה את המילים שנאמרו לה, אבל ניסתה בכל כוחה להיאחז בחיוך של גילי שהיה הדבר האחרון שזכרה.

כעבור כמה שעות מורטות עצבים ניגשה אל אזור ההמתנה ליד חדרי הניתוח.

היא הבחינה באישה מבוגרת מנגבת את עיניה ואפה בידה.

”רוצה טישו?”

”תודה”, אמרה האישה, ”מרוב דמעות כבר התייבשו לי העיניים.”

”קחי”, אמרה לה מיכל והגישה לה חבילה של מגבוני טישו ורודים.

”את לא תצטרכי?” שאלה האישה.

”זה בסדר, יש לי סטוקים של זה.”

”הי, אני סוהא.”

”מיכל.”

”הבן שלי פה בפנים. הוא עשה כזו שטות.”

”מה קרה?”

”הוא החל להתמחות בתל־אביב ואחד מעורכי הדין ביקש ממנו להגיע לבית המשפט במהירות עם כמה מסמכים שהוא שכח במשרד. באמצע הנסיעה הוא שלח לו וואטסאפ והלחיץ אותו למהר להגיע לדיון. עכשיו הבן שלי כנראה נלחץ והתחיל להסתמס איתו ו...”

”והתנגש בטוויטה שעמדה ברמזור בצומת מעריב?” המשיכה מיכל.

”מה? איך את... איך את יודעת?”

”כי בעלי נהג בטוויטה.”

סוהא שתקה והשפילה את מבטה. ”אני אבין אם תרצי שאלך עכשיו”, אמרה אחרי כמה שניות.

מיכל עוד לא הספיקה לעכל את המציאות וד”ר שלום התקרב אליה.

”בראי נשב”, אמר בטון רציני.

”תראי, דיברנו קודם על מצבו הקריטי של בעלך. הצוות ניתח אותו שעות ארוכות ועשה כל מאמץ, אבל לצערנו הפגיעות היו קשות מדי. אני מאוד מצטער. אם תרצי להיפרד ממנו, את יכולה להיכנס לחדר.”

כשנכנסה לחדר, חשה מיד בקור שהגיע מהמזגנים ובריח חזק של חיטוי ואלכוהול. היא הסיטה את הווילון וראתה אותו, עיניו עצומות והבעה שלווה על פניו. ההבעה שכה אהבה לראות. הוא נראה רגוע ושקט, כאילו רק נפל לשנת ערב קלילה. היא התקרבה והניחה את ידה על לחייו. פניו היו קרות. היא נשקה לו שתי נשיקות רכות ויצאה. על אף ניחוח חומר החיטוי החריף ששרר בחדר, מיכל הייתה מוכנה להישבע שבאפה עלה ניחוח הבושם העדין שלו שכה אהבה.

* *

מיכל נאנחה ואז אמרה ליהונתן:

”אתה יודע שסוהא ואני נפגשות בכל חודש בקפה הקבוע שלנו בתל־אביב. זה לא סתם, דקה משם אבא שלך והבן של סוהא מתו.”

האיש השחור וסיפור

האיש השחור מנמנם מטיבו

במשמרת הלילה.

הפה מדבר:

המח אינו מבקר:

פתאם יפלט פקודה

במבין ענני.

זה מסכן

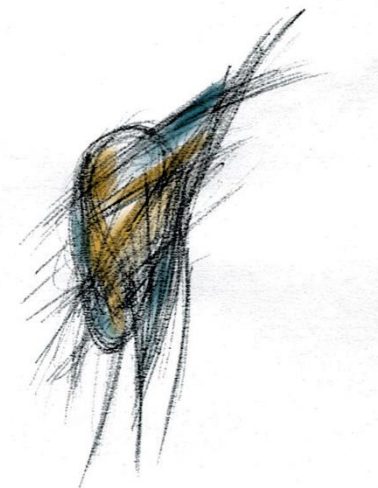
שהאיש השחור מזין

ב'עזי'.

פעם אספר לכם ספור

ביצד פלט כמעט כדור

בבקר כשישננו קו.

זה היה גלעין של אבוקדו שגולף לפסלון זעיר. עם השנים הוא התייבש והתקשה וקיבל צבע אדמדם כהה. היו לו פנים מפחידות כמו טוטם אפריקאי. הוא ליווה אותי כפסלון מזל בשנותי בצבא ובבחינות באוניברסיטה.

את זו שתהיה לימים האקס המיתולוגית שלי הכרתי באותה עת פחות משבוע. הופתעתי כשהזמינה אותי למסיבה שארגנה לכבוד השחרור הרשמי מהגבר המכה שהיה בעלה. בלחץ בחינות סוף השנה לא הספקתי לקנות מתנה לאירוע המשמח. כבר אז התחלתי להתאהב בה בלי להיות מודע לכך. חשוב היה לי לתת לה מתנה משמעותית. לכן ארזתי את פסלון גלעין האבוקדו שהיה מאוד יקר ללבי בתוך קופסה מרופדת – לתת לה במסיבה בתקווה שהקסם של הפסלון יעבוד גם הפעם. פסלון זה הביא לי כמה ציוני מאה בבחינות וגם הציל אותי בנס ממשפט צבאי בכמה אפיוזות מבישות.

כשהגעתי למסיבה חברותיה לטשו בי עיניים צרות, מתלחשות ביניהן: "מי זה הבחור המוזר הזה? הזה הירוש החדש? מה היא מוצאת בו בכלל?" הגשתי בבישנות את המתנה לכלת הערב, מברך אותה שחיי האהבה שלה יהיו פורחים ומסעירים מעתה. היא פתחה את הקופסה, הביטה באכזבה בפסלון, הניחה אותו על מדף רחוק והלכה לארח חברה לשאר המזומנים – מתעלמת ממני לחלוטין.

הרגשתי זר ובודד במסיבה. את האורחים לא הכרתי והיא התנכרה לי רוב הערב. אחרי זמן־מה ניגשתי אליה להיפרד וללכת הביתה, אך היא ביקשה שאָשאר עד סוף הערב.

בסוף הערב, כשאספנו את שאריות המסיבה, שאלה אותי: "מה זה הדבר המוזר שהבאת? מה הבדיחה הזאת צריכה להביע?" סיפרתי לה את סיפור הפסלון. היא אמרה: "זה מעניין", והבעה חשדנית התפשטה על פניה. הלכנו לחפש את הפסלון אך הוא לא היה על המדף שהיא השאירה אותו עליו. מתברר שאחת החברות שעזרה לפנות כלים ושאריות זרקה אותו לפח.

ירדנו לחפש את הפסלון בפחים שבשכונה. חפשנו זמן רב, מתפלאים על מגוון הדברים המוזרים ושכיות החמדה שאנשים זורקים. תוך כדי כך התחלנו לצחוק ולהמציא קורות חיים אבסורדיים לחפצים שגילינו בפחים ולאנשים שזרקו אותם. לבסוף התייאשנו מלמצוא. היא הצטערה מאוד והבטיחה לפצות אותי. "בחיי שלא תצטער, אהיה טובה אליך הלילה..." היא לחשה לי.

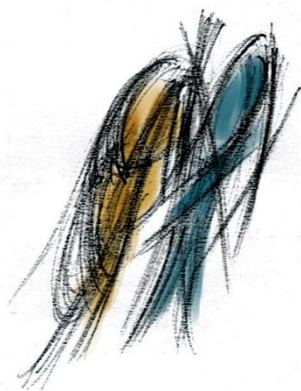
היא עמדה בהבטחתה. זו הייתה תחילתה של זוגיות מטורפת: רכבת שדים מטלטלת של אהבה גדולה, מריבות מטופשות, מסעות משותפים לכל קצווי הארץ וחור"ל, ארוחות בוקר קסומות, בגידות קטנות (כי ככה זה כשצעירים), הרבה תשוקה ושיחות נפש. הפסלון הקטן כנראה המשיך לעבוד בשבילנו אף על פי שמעולם לא מצאנו אותו. כך זה נמשך ארבע שנים תמימות כמו מכוח קסם לא מוסבר. בסוף נפרדנו. כי אי אפשר היה להמשיך להיות יחד עוד: יש גבול למה שפסלון של מזל שנזרק לפח יכול לעשות.

מעשה באנשים

איש אָהַד הַלֶּךְ בְּרַחוּב.
לְכוּנוּ הַלְכָה אִשָּׁה.
שְׁנִיָּהִם הַבֵּיטוּ זֶה בְּזֶה.
כְּלוּם לֹא קָרָה.
רַב הַפְּעָמִים זֶה כָּכָה.
הוּא הִיָּה בּוֹדֵד.
גַּם הִיא.
לוֹ הִיָּתָה תַּחֲנַת מִמָּסָר אוֹ רָדָר
לְלִבּוֹת בּוֹדְדִים, אוֹלֵי הָיוּ מוֹצְאִים זֶה אֶת זֶה.
אָבֵל לֹא.
אִז הוּא הַמְשִׁיף לְלֶכֶת בְּדֶרֶכּוֹ.
וְהִיא בְּדֶרֶכָּה.
הַשְּׂמִים הַקְּשִׁיחוּ אֶת הַדְּרָכִים.
הַיָּרֵחַ חִסַּף בְּצֵלוֹ.
בַּיּוֹם שְׂאֵחָרִי, תָּוֵר הָאִישׁ לְרַחוּב.
גַּם הָאִשָּׁה.
הֵם לֹא הָיוּ צְעִירִים וְגַם לֹא זְקֵנִים.
סָתֵם בְּאִמְצָע.
בְּרִיצָתוֹ חִסְרַת הַתְּכֵלִית נִתְקַל כֶּה מַעַט בְּכַתְפוֹ.
"סְלִיחָה", הוּא אָמַר לָהּ.
"תוֹדָה", הִיא עָנְתָה.
הֵם לֹא חִיָּבוּ.
הַיּוֹם כָּבֵד לֹא מְקַבְּלִים חִיּוּכִים כָּכָה סָתֵם.
חָנָם.
הַכֹּל עוֹלָה כְּסָף.

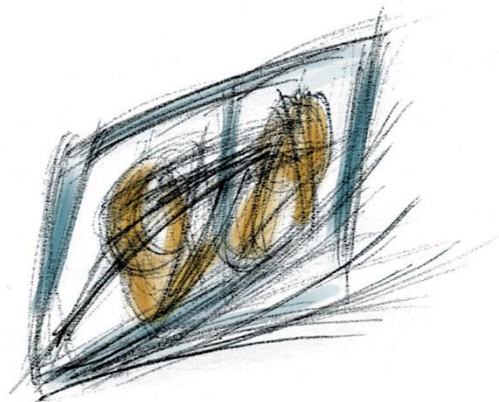

בכל יום אני צועדת באותה הדרך. יורדת מהאוטובוס, חוצה את הכביש והולכת בשביל המוביל לשדרת עצים ארוכה. בדרך אני רואה כמה אנשים עטופים בשחורים יוצאים מבית הכנסת הסמוך לאחר תפילת שחרית ואף על פי שאינני שומרת מצוות, אני מודה על הבחירה להתחיל את ימי בתפילה משלי. לפעמים אני פוגשת חברה מהעבודה ואנחנו הולכות יחד, אבל מקרים כאלה נדירים במיוחד. חוץ מזה שבבקרים אלוהים ואני אוהבים להיות לבדנו.

יצאתי מהבית מוקדם מהרגיל. הגשם התדפק על החלון שבחדר משעות הערב המוקדמות, כך שהיה קשה מאוד להירדם. אני יודעת שבימים כמו אלה יש שמשותקים לבית, ורק מחשבה זו לבדה יכולה שלא לתת לי מנוחה. ירדתי במדרגות המובילות לרחוב והשמים סימנו שהם מחכים לשמש. הבטתי למעלה לקומה השלישית וראיתי את חלון חדר המגורים שלי. חשבתי שבכל פעם שאני הולכת אני משאירה מאחוריי איזשהו עולם. הגעתי לתחנה, עליתי על האוטובוס ושוב אותה הדרך ואנשים עטופים בשחורים – ואלוהים. ואני.

אינני בטוחה לאן אני הולכת, אבל הדרך חזרה לעולם אינה אותה הדרך כי בין הבוקר לסוף היום אני רוצה להאמין שיש לי סיכוי. פעם אמרו לי לא ללכת בדרכי קיצור, אבל היום התארך ואני כבר גדולה מספיק לעשות בחירות שפעם מזמן לא הייתי מספרת לאיש. על הדשא כתוב שאסור לדרוך, אז אני הולכת בחלקי אדמה קירחים שמישהו שכח להשקות. האוטובוס שוב מאחר. אולי היום אקח שניים ואגיע מהר יותר. אין לי כוח לחכות ועוד מעט שוב תוך של העננים. אני עולה על האוטובוס הראשון ואישה מדברת עם הנהג כאילו איש אינו שומע, ואני אומרת בלבי דברים שהייתי רוצה לצעוק ונדמים לי חשובים יותר. האוטובוס השני כבר כאן ואני עוד מעט מגיעה הביתה. אולי אקנה ספר. עדיין לא סוף היום ואפשר לכתוב פרק חדש.

תמיד אהבתי חנויות ספרים קטנות. סיפורת, ספרי ילדים, מדף אחד לשירה. אני מניחה את התיק שמכביד על גבי, לוקחת ספר עב־כרס, קוראת בעמוד הראשון ואז מישהו מתבונן בי, אומר לי שאני יפה. אני מודה לו, הוא מחייך אליי ומתחיל בינינו סיפור. אנחנו יוצאים יחד ועוד מעט נגיע הביתה. אני מביטה למעלה אל החלון בקומה השלישית, הוא צועד מאחוריי, עולה במדרגות. אני פותחת את הדלת לקראתו ואומרת: "ברוך הבא לעולמי".

דאוס אקס מכינה

באחתי־עֶשְׂרָה הַפְּסִיקוּ הַרוֹפְאִים
אֶת הַהֲרֹדְמָה
בְּשֵׁתִים־עֶשְׂרָה רְאִיתִי אֶפֶק כַּחַל
עֵינַיִךְ נִפְקָחוּ מֵעַט
אֶךְ לֹא הָיָה מִבֵּט.

הַרְצֵשְׁתִּי כְּגֵרֵב בְּתוֹךְ בְּסוּף
שֶׁלֵב שֶׁלֵב שֶׁל תְּכֵנִית הַכְּבִיסָה.
הַמַּיִם הַמְתַּהַפְּכִים שׁוֹקֵטִים
הַצֵּהָר הַמְקַצֵּף מִתְּבַהֵר
הוּא רוֹאֶה אֹרֶךְ בַּחֲלוֹן הָעֵגֶל
אוֹלֵי בְּעוֹד רְגַע יִקְלוּ הַמַּיִם
הַדִּלְתָּ תַּפְתַּח וְהוּא יִתְיַבֵּשׁ
בְּשִׁמְשׁ הַחֲרֹף הַנִּעְיָמָה.

אֲבָל אֲזוּ עָלָה לַחֵץ הַדָּם
לְמֵאתִים אַרְבָּעִים
וְהַרְדִּימוּ אוֹתָךְ.
עֵינַיִךְ נִעְצְמוּ
הַתֵּף שׁוֹב סוֹבֵב
וְאֵין תְּכֵנִית לְמִכּוֹנָה.

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
עורכת משנה: עמליה ויניק
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

http://twitter.com/motiv_magazine

info@motiv-magazine.co.il

054-337-1373

[http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_\(כתב_עת\)](http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

הגיליון הבא שלנו יראה אור בעוד כחודש, ונושאו: קום והתהלך בארץ - בעקבות יורם טהרלב.

רבים משיריו של המשורר, הפזמונאי והסופר יורם טהרלב ז"ל שהלך לעולמו באחרונה עוסקים באהבת הארץ, האדמה והנוף הייחודי שנשקף בשיריו. כמחווה לטהרלב אנו מזמינים אתכם לשלוח יצירות על הארץ שלכם, הנוף מהעיניים שלכם, האדמה שאתם אוהבים ופוסעים עליה לחפש אחריה...

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 25/1/2022 לכתובת הדואר האלקטרוני:

info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.